

۱۰۶۰

[illegible]

مدرسه علمیه

باب الحرف

七

وین الحث علی معرفه حال ان تصور حقیقت را به در ما شد و بخود
الله نفس هر مانند ما طاعت حال نفسند فکر و آخر الامر الله ولا تفکر و ان فی
ذات الله فانکم لم تقفوا ذواته زانیم بکمال خود متکثر کشیم و دوم
ازین جهت بر وفق تصور در او متکثر نگذریم و عاقلان وصول خبر را
منفکام و از الله المصیر می رسند تا در حق تعالی حق البقیس بسیار
من گمان بر حق البقاء الله قال اصل الله ثلاث حسد عاقلان
ثابت است که مانند این خبر الی رب بر زمانه گشت بکنده خدا
خدا را و گفت است که حضور نبی غیر تصور حقیقت است غیر
حتمی است اتم خبر درجه خبر انقدر و اتم که درجه ان خبر درازا
به بقید اذ این الکلام الی الله فاسکو از سبب کردند و زود گفت
را انقدر خبر عرف نفس فقر عرف رب خبر غیب نموند و از
محکم گیس نمکنه خبر حیرت است و در این روش به و هو است
البصیر دلالت نمود و از ان خبر و دلیر نه مکان بخوبی خبر ان کرد
و این را شبهه فانیان و اولی اتم وجه الله ما را است که در ان را
بباید گفتا منبر متوجه بودیم که خبر ادق معانیته فهو مخلوق کلام معنی
مشکله در دو باب مجروح است و اینج را بر اجزاء صاحب ان علم
و احکام از انجا خبر بانه ما لثرب و رب الارباب و در
کرد این را در انجا به و هو معلوم و اما گفتم مطهرین و سرور
نشد او گفت فنادون فم مکان تعبیه و سخن از رب
الرب خبر را در اینجا عاقلان را بخطاب و اما دقت من العلم
الا فقل لا سر ما زرد و او شنایان را به ثابت است و من و ان
الحکمه فقره دومی خبر ان خبر اسرافه کرد و در حق انان آمد که
که معلوم بدین العجایزه و در شان انان خبر مودند که

الى الفطرة ورسمها اديها وانما يكون الاكثر الناس عن الاخطاء
فانما تر ان اسر عن الوقوع في الاحوال معصاة الاحوال فيكون
حب الجبل على الله وتوحيده ان لو جها غورا الى سبب
وتشبه الامور الصفات وان لم يظنوا ذلك وتبينوا
قول الله تعالى انكم ان افتم عذاب الله وانتم انتم
اغوا الله يدعون الى الكفر ما فيهم من اية يدعون فليكن
الله ان لا يثبت ما يشهدون من نفسه اليه محمد
العكر من الله تعالى عن الله عز وجل في الكسائر بل رب
السنة قط قال في قال في غير كسرت في لا تسقى
بجنت ولا سماء قد تعبت قال في قال في نعتي فليكن
ان شيئا من الامور فادر على ان يخلق من وظيفك
قال في قال في ذلك الشئ هو الله القادر على الامور
الاشعة وعلى الاغنية حين لا يغيب وفي قوله سبحانه ان
ربكم ان شاء الله الفطرة حين حيث يستقيم منهم الا
فرا ر بوليه فيها على انهم كانوا متفرقين بوجوه فرياديه
عقولهم وفطرة نفوسهم وسئل ان فرياديه عن قوله تعالى
غير شريك به وعن الحقيقة في سائر الفطرة التي فطر الله
عليها لا يبدل من الله قال فطرهم الله على العرش
ظلمت دناءه لحيوانا في سائر الكسائر في روت
ربهم فليكن دارهم بها بين الله لا سبيل الى
المتناهية وان الله لا يظن من الله قال الله عز وجل لا يظن
به علما عن الوجه لله القوم وقال سبحانه وما قدر والله
حق قدره وقال امير المؤمنين لا تقدر عظمة الله على قدر
عقلك فتكون من الهالكين وقال ما جده من العظمة

ولا يتحقق احصاء من شئ ولا اياه عن غير شئ ولا يتحقق
الله ولا اياه اراؤهم في شئ وقال في شئ لم تقدر عليه
قال في شئ من نفسه وفي شئ قال في شئ من نفسه وفي شئ
فقد انما في شئ قال في شئ من نفسه وفي شئ
من حلاله فقه الله في شئ من شئ من شئ ولا يحب
تجدد الحمد وود قال في شئ من شئ من شئ من شئ
كيف الكيف من صاير كيف فقه في الكيف في الكيف
من الكيف مما لا يتفق في الهمم في شئ من شئ من شئ
في اوراك في شئ من شئ من شئ من شئ من شئ
شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ
وصف شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ
والله جل جلاله في شئ من شئ من شئ من شئ من شئ
من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ
الزاد في شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ
فان الاخر ارفع واظهر من ان يتوالت خواطر البشر وكلما
نظروا العالم الراسخ فهو من حسم الكبرياء في شئ من شئ
وتصاير من الله الفكر العتيق في شئ من شئ من شئ من شئ
الكبرياء في شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ
لنعم من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ
در شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ
ازمانه في شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ
الطائف الاوجام في شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ
من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ من شئ

وقدرة ذلك ليس هو لضعف دلائلها في الاحتجاج الغيرة
وعلى الباطن ليس هو لضعف دلائلها في الاحتجاج الغيرة
ليس بمعنى في التبريد متعلقة قال بعض اهل العلم وجوه كثيرة
علم كل كلمة قوة فلهذا قدرة كل الالان شيئا منه علم شيئا اخر فيه
قدرة بل من ان ذلك هو ذاته دلائل ان شيئا منه علم شيئا اخر فيه
فيه قدرة بل من ان ذلك هو ذاته دلائل ان شيئا منه علم شيئا اخر فيه
واحد من الالان ذلك الجاهل ليس ولا يتعجب من ذلك فانه
اذا حدثت تلك شيئا فان ح عليه به جميع الالان
منه به برات اذا ان علم وسمع وبصر ولهم يدركون
في تلك معلوم وسميع وبصر فاعلم ان الواحد انفراد
بالصور والبقرة وبكيت بالوجه ان كثره ونقصه
بالاحكام متعلقة من غير ان يتغير الذات دلائل الصفات الالان
تحت المقنوم تحت **المتغير** انما رة الالان وليس الالان
من الصفات من صفته كمن صفات يتغير به ان ذلك
له الصفات التي من صفات دلائل ان كثره ونقصه
من الصفات التي من صفات دلائل ان كثره ونقصه
صفات المتغيرات تحت الصفات التي من صفات
فهي انما كثره ونقصه فالتعريف مثلا في الجرم جسمه
بظهر بوران الدم وحلله الجله وحمرة الوجه وجميع
نفسه او راى بظهر بارادة الاستقام والنقص عن بعض
وضر العقول على بظهر بظهر من صفات طائفة او حريق
لاعلمه الدين الله تعالى في الصفات باعين بمقنومات
صفاته الموجودة بوجود ذاته وكذا الصفات فانها في

الغفران

وبنات المسبلة الي اليه اللغة اع والتموز من حركه ال
 ما يوافق طبعه وثبت فيه في النقص الالف فيه المنسل اليه
 ما يلائم ان طفه من كلام الملكات وفي النقص الاستعاج
 له ووصفاته وادبائه وادبائه جماعته وعلى هذا المثال
 سائر الصفات بحكم صفة ولعل ليس كذلك في غيره
 الصفه لان المنفرد به الالهيون مطلقا لصفه من شئ من الاشياء
 لانه محتاج وخالقه غير محتاج فلهذه الصفه له ولا كيف لا يحتاج
 من خواص الخاصه وفي كلهم امير المؤمنين هو وحده
 عن صفه وحكم التميز وبقوته صفه لا يقوته عنه ورواه ذلك
 الاستعاج ذلك ان يقول ان ما زاد في الشبهه في السمائه
 يرجع الى خواص اولائه قال الاول الكائن لما قوت ذاته
 بحث ومع غيره وان شجع صوره وادراجا في مقام
 التميز على المشترك بين الحق والحق غير محتاج معه جماعه
 الاخر في كماله رغبه من الافعال والاعمال والنجيدات
 والنجيدات وغيره كالاله وباله وحقه الله وفيه الله
 قال عصف كان عصفه بالله واليه وان في كماله رغبه
 وبكده اخر جميع ما يقدر او يتغير بوضع كنه صفاته و
 افعاله الى الله سبحانه ورواه في كتاب النوحه عن النبي
 قال ان روح المؤمن لا تشبه الا بالروح الله من
 الافعال شعاع التميز بها وفي النفا في عنه في خلقه له
 ولا يقوته انتم عندهم قال ان الله له لا يصفه
 كما يصفون ولكن خلق اوليا لنفسه فيقولون ورواه
 وفيه خلقه في ربه وان محمد رضا هم رضا الله وخلقهم

شئت فقلت عن البصرة مذكر من العقل المعقول
 في ذلك العالم واولاه لما اظهرت شئت فقلت ان
 ثبت بغيره لا يظهر نور البصر شئت فقلت ان
 لا يظهر نور العقل شئت فقلت ان هذه الاوارا شعاعية
 المنجية من ضياء العقول والنور المحسوس فيها ما هو غرض
 الله تعالى به شيئا لله وراك العلوم النظرية وتدر الصالحات
 الحقيقية فخرجها من القوة الى العقول شئت فقلت ان بها لغرض
 ما به حركاتها ومنها ما هو مكتسب به بغيره بين النفع له
 في المال والقادر به فيه فقيم على النفع وخرجت منها
 الاصل الى على العباد القادر في فرائضه وبها تفكر في القوة
 وهو كونه الاول والغاية القصوى له وزعمه الحكمة وبقية
 بقية به والى كل العقلين انهم ضايف الى البصر المميزين كانه قال
 ان العقل عقولهم فطريقه وشمس لا يتبع شمس اذا
 لم يكن مطيع كما لا يتبع الشمس وضوء العين شمسها
 ورجاز وكلاهما في كونه من العقل نفس والعقل والجلد
 جوهر عقل في خلقه في شمس بالعرض وبقية العقل في شمس
 فيه غير شمس العقل يقوم به في هذه الارض من شمس
 والفتاح وهو بعينه نفس العقل وروحه الله عز وجل
 سبوت الله عز وجل في ارواح كسطين ثم خلقهم على شمس
 وراح الكفار والشريرين والبر والاحياء هو الى وجه الله
 الطائفة الكريمة التي من شمس الشرور والافات في هذا
 العالم وهو شمس الى خلقه القابض قال الله تعالى
 وكانهم عرسه على العالم الى ان كان بناء العالم احب اليه

وتواضع على المادة العقلية من شمس كماله العقل
 للشمس كماله العقلية من شمس كماله العقل
 على احاج من عن البصرة ان الله تعالى شئت فقلت ان
 العقل فكل من يادع ب احسن منك حركه او حركه
 ولكن لما احاج احسن منك حركه او حركه مع شمس
 اما فاشترى فبين ذلك حركه البصر كانه في العقل
 شمس ويزيد به البصر والتجوز وبسببه ياتي البصر
 المادة الى عقولهم لانهم لا يتصورها في عقولهم
 والاعراض بسببه البصر الى الاستدراج ولكن انهم المادة
 البصر عن شمس ان الشرح بالمات كانه مادة كذا كذا
 فان العقل لا يتم لغيره ان لا يتخلل الارواح للامر مادة
 بصر ان العقل لا يتصورها في العقل البصر في شمس
 ان شمس ادم العقل لا يتصورها في العقل البصر في شمس
 فان كماله شمس كماله العقل في شمس كماله العقل
 من شمس كماله العقل في شمس كماله العقل في شمس
 به احد كماله العقل في شمس كماله العقل في شمس
 فبقية العقل على العقل ورواد الى العقل الى الماء والكل
 العقل البصر في شمس كماله العقل في شمس كماله العقل
 حسن ان العقل في شمس كماله العقل في شمس كماله العقل
 لما لا يتخلل وراح الجبر والادب انهم كماله العقل في شمس
 والنور في عالم المواد العقلية من شمس كماله العقل
 للافهام في نظام هذا العالم او عمارته لا يتصورها في شمس
 وغرب بسببه العقل البصر في شمس كماله العقل في شمس

غير ان شئ من حقيقة الاشياء وعما ان الواحد محيط بالاعداد
 فيها فبما لا يقهر بها تلك الاعداد من حيث ان الواحد محيط
 بالاعداد واما ان الواحد احد الاعداد وسببها وجود
 بعضها غير محاطة ولا تحاطة تلك الاعداد من حيث ان الواحد
 وسببها وجودها غير محاطة ولا تحاطة وعما ان الواحد
 اذا رفع من الوجود فلو ان الاعداد لم تكن لم يكن
 الاعداد فرفع الموجودات بعضها وتوحيدها ان
 الاعداد لا يكون الا بالاشياء الماخذه من شئ واحد
 ثم ان الاعداد لم تكن الا بالاشياء الماخذه من شئ واحد
 الى الابد من شئ واحد الى غير ذلك ومما نظرت الى الابد
 حقيقة وتبين وحدت التوحيد بالاشياء ان شئ واحد
 للاعداد فان الاثنين لا يوجد احد الا بالاشياء الى الواحد
 شئ واحد لا يقع الا بالاشياء من الاثنين واحد والاشياء الى
 واحد من الاثنين واحد والعدد واحد والعدد واحد والعدد
 من الاعداد واحد والعدد واحد والعدد واحد والعدد واحد
 حقيقة اخرى هي شئ واحد والاشياء واحد والاشياء واحد
 واحد فاشياء الاعداد من الاعداد واحد من الاعداد
 ذلك الشئ واحد والاشياء واحد من الاعداد واحد من الاعداد
 اللطائف من الاعداد مع غاية نباهة واحدة ولا يكون
 منها حقيقة واحدة من الاعداد واحد من الاعداد واحد من الاعداد
 في غير ذلك فاشياء الاعداد واحد من الاعداد واحد من الاعداد
 واحدة والاشياء واحد من الاعداد واحد من الاعداد واحد من الاعداد
 ما شئت فقل الواحد ليس بغيره ولا تعدد ولا ليس بغيره

لا ينفصل مع الله عين الواحد الذي يتكرر الواحد على
العدد والعدد يتكرر بمراتبه فكل اسم يقول للعدد من رتبة
مجموع الأعداد وان يقول كبرت مجموع الأعداد
فانصافها جزء واحد والآخر لا يوجد ان في غير واحد
مجموع الأعداد يتكرر للعدد من رتبة واحد من رتبة
نوع براسها فلا بد لها من اسم آخر غير مجموع الأعداد
لكن فيها يتكرر غير مجموع الأعداد فلا يزال في رتبة
عين مجموع ويقتضي عين ما ثبت وفيه اسم هو عين
في عين العدد وبيان من ان الحقي المسمى عن تقاضيه هو
من حقائق الأعداد الا ان هو الظاهر في رتبة الأعداد
التي هي في رتبة من قال في رتبة من رتبة
تسمى رتبة في رتبة العشر والكرس قد يراى بالعدد
شتر الجسم البسيط مجموع الاجسام وقد يراى ذلك في
مجموع جسم ما يوسط منه وبين السبعة من جسم الواحد
والعشر في الكر لا يتقوم الاجسام الا بتكرار العدد المسمى
للكمال والكرسما وجبه ونها بالتحليل ما يورثه عز وجبر وقد
يكون في علم العدد المسمى عليه اسماء وورسده وجبه
خاصة وقد ثبت الاشارة الى تكررها في كلامهم
انها اسم شتر من العشر والكرس ما كان في العشر
وجبه هو جسمه المسمى والكرس وعنه وفرد العشر هو
العلم الذي يطلع عليه اسماء وورسده وجبه والكرس
هو العلم الذي يطلع عليه اسماء شتر اسماء وورسده وجبه
وكان مذكور في كتابي عن مجموع العالم اسماء

خرجته النور في البرزخ المشرق اول ما خلق الله
روحاً من روحه وادبته اذ خلقه ان الله خلق الارواح
قبل الاجساد بانها كانت اول ما خلق الله الروح
الطاهرة المهيمنة بالحق بها يتوحد ثم خلق له ذلك
سبعة عشر روحاً من الارواح التي يقولون
ولم يزلت في ادم بين عين الماء والطين وقوله
ان اول ما خلق الله خلقاً واحداً ثم خلق لهم ان روحاً
ازدادت به وادبته ان كونه اذ كانت له روحاً
ثلاثاً في سبعة من الانساق في نفوس عباده وان
بعضها نجس بالارض وروى في الكافي عن امير المؤمنين
ان الله سبحانه وتعالى خلق خلقاً من الارواح روح
القدس وروح الايمان وروح القوة وروح الشهادة
وروح اليقين قال في روح القدس يعني ان
وسا على الاشياء وروح الايمان عليه اليقين ولم
يشركوا به شيئاً وروح القوة هي روح الله تعالى
في امكانهم وروح الشهادة هي روح الله تعالى في
العمل والخلق في كتاب الله وروح اليقين
هو روح الله تعالى في المؤمنين وروح اليقين
الاخيرة والخلق وروح اليقين في الاخيرة كالله
الله واسبغ في خلقه من انواره وخلق كبريتهم في
الاولى على امير المؤمنين فقلت يا امير المؤمنين
ان نفع نفعي في ما كبريت في الاخرة من ان
اعزك فقلت يا امير المؤمنين في الاخرة من ان

بالر

ما كبريت في الاخرة من ان نفع نفعي في الاخرة من ان
ان خلق الله خلقاً من الارواح وخلق الله خلقاً من
من خلقه من روحه وادبته ان كونه اذ كانت له روحاً
ثلاثاً في سبعة من الانساق في نفوس عباده وان
بعضها نجس بالارض وروى في الكافي عن امير المؤمنين
ان الله سبحانه وتعالى خلق خلقاً من الارواح روح
القدس وروح الايمان وروح القوة وروح الشهادة
وروح اليقين قال في روح القدس يعني ان
وسا على الاشياء وروح الايمان عليه اليقين ولم
يشركوا به شيئاً وروح القوة هي روح الله تعالى
في امكانهم وروح الشهادة هي روح الله تعالى في
العمل والخلق في كتاب الله وروح اليقين
هو روح الله تعالى في المؤمنين وروح اليقين
الاخيرة والخلق وروح اليقين في الاخيرة كالله
الله واسبغ في خلقه من انواره وخلق كبريتهم في
الاولى على امير المؤمنين فقلت يا امير المؤمنين
ان نفع نفعي في ما كبريت في الاخرة من ان
اعزك فقلت يا امير المؤمنين في الاخرة من ان

من قال ان لها غير كان فغير كان بها معناه فرق في عود كل
 وكان ان العلم كما هو في نفسه غير المتغير في كل زمان
 الزمان وهذا التقدم للعلم على العالم على ما هو عليه في كل زمان وهو
 التقدم الحقيقي الذي لا يتقدم الا في التقدم المستقر في كل
 مرتبة في الشرف او لا يملك لهذا التقدم كونه ذات
 العلم في ذاته ولا يتقدم التقدم في نفسه الى واسطة
 يكون على تقدمه وكذلك في كل زمان في ذاته هو ان في
 الحقيقة الذي لا يتقدم الا في التقدم المستقر في كل مرتبة
 في الحقيقة او لا يملك في نفسه كونه ذات في كل زمان
 واسطة اما المقتران في مرتبتين مما ياتي في نفسه بها
 بين انتهاء الزمان عن العلم وعن انتهاء العالم ليس
 بين العلم وبين العالم لعدم تقدمه لانه ان كان احدهما
 يكون من العالم والآخر من العالم فيكون متساويا في كل زمان
 والاخر من غير الزمان فيكون متساويا في كل زمان
 الزمان لا يخرج الزمان عن انتهاء العالم وذلك لان
 سبب انتهاء العالم الى العلم انما هو ان العلم في كل زمان
 وتقدمه في كل زمان والآخر من العالم في كل زمان
 بها وليس الزمان الا بعد وجوده في كل زمان
 المكان ليس الزمان الا بعد وجوده في كل زمان
 فاذا لم يكن في كل زمان ولا مكان في كل زمان
 ابدع الزمان ووجد في كل زمان ولا مكان في كل زمان
 به وجد الزمان والمكان في كل زمان ولا مكان في كل زمان
 كثر الزمان والارواح والاعداك وما عرفت في كل زمان

انما في انما حدث بعينه حصول كرايم الموجهات بغيرها
 حدوث اركان الموجهات ووجوبها في كل زمان
 بقا طبع البراهين ووجوبها في كل زمان في كل زمان
 انه سبحانه وفي كل زمان في كل زمان في كل زمان
 عن يده العالم كما هو في كل زمان في كل زمان
 السؤال عن الزمان ولا زمان في كل زمان في كل زمان
 التي يتقدم في كل زمان في كل زمان في كل زمان
 الذي والفرق بين الازال والقدم ان الازال عبارة
 عن متحول القبة الزمان والقدم عبارة عن لم يتحول
 العلم في كل زمان في كل زمان في كل زمان
 في كل زمان في كل زمان في كل زمان في كل زمان
 وهو وجود العالم في كل زمان في كل زمان في كل زمان
 كان موجودا في كل زمان في كل زمان في كل زمان
 ذلك الوجود في كل زمان في كل زمان في كل زمان
 حدث على وجوده في كل زمان في كل زمان في كل زمان
 التقدم وفي كل زمان في كل زمان في كل زمان
 او لا حارب وفاد او لا متقدم ودر في كل زمان
 حقيقة الزمان في كل زمان في كل زمان في كل زمان
 وسبق العالم في كل زمان في كل زمان في كل زمان
 وتقدم العلم في كل زمان في كل زمان في كل زمان
 سبق العلم في كل زمان في كل زمان في كل زمان
 وقال في كل زمان في كل زمان في كل زمان
 في كل زمان في كل زمان في كل زمان في كل زمان

6

[illegible]

واقرض ذلك ان المشقة والارادة والتقدير ونقصها وقصورها
فمن الله سبحانه وتعالى ان الله سبحانه على قدر علمه بما واد
المشقة والمقدرة المتعذر الذي يقع في الوجود فانه ربما
يكون من غير كماله الذي لا يدرك من الله سبحانه او دونه
فمن غير ان احدهما قد جاء في ذلك ان الله تعالى وقد علمه سبحانه
منه ان الكفر والمعاصي والاشراك في غير المحكوم به
المحكوم عليه كونه من الله تعالى به ان الله تعالى قد علم
الله عز وجل في خبره ان الله تعالى قد علم به الله عز وجل
العيب في اوجوبه وهذا هو التحقيق في انفسهم
شبهة مشهورة وهو انه قد ثبت وجوب الرضا
بالفعل وعدم جواز الرضا بالكفر والمعاصي فاذا
كان الكفر والمعاصي ناقضا لثبوت التوفيق ولعلم ان
لعذب الله سبحانه بها من لم يمسسها من غير ان يرضى
الله سبحانه برضا العبد غير ان الله تعالى قد علم
عنه ان الله تعالى قد علم ان الله تعالى قد علم في نفسه
ما ركب من واحد من الاثام يستحق له الا رادة
والله عز وجل من الحساب المعاصر والظلمات
والشدة من غير ان الله تعالى قد علم ان الله تعالى
ما يثبت في الغاية المطلوبة بالذات والى ما
ينساق الى غاية اخرى كماله في ما لم يرضى فاطلق على الاول
اسم المحبوب وعلى الثاني اسم المملوك والحق
عالم الذين هم القادر من فعله واخره الى من سقت
لهم الغاية بالسنة من الله عز وجل ابو اعث عليه

بما

سبحه الى غاية الكمال والى من سبغ المشقة بما روي
سبحه الى غاية الكمال فالتعذر منها ان الله تعالى
ارادته في ذلك ان الله تعالى قد علم ان الله تعالى
لشرا في فعله اسكوا عليها ان الله تعالى قد علم
وان الله تعالى قد علمه وعظمت حجة ذلك في محاسبة
ان الله تعالى قد علم ان الله تعالى قد علم ان الله تعالى
يراد في امره غير ان الله تعالى قد علم ان الله تعالى
ما العالم بهذا المعاني اعظم ان الله تعالى قد علم
والعالم بهذا ان الله تعالى قد علم ان الله تعالى قد علم
وكان الله تعالى قد علمه من ربح بالحق ان الله تعالى قد علم
في ان الله تعالى قد علمه من ربح بالحق ان الله تعالى قد علم
اجتمعت في حقك من الله تعالى قد علمه من ربح بالحق
لك والاشياء على ان الله تعالى قد علمه من ربح بالحق
لشدة كنه الله تعالى قد علمه من ربح بالحق
والله تعالى قد علمه من ربح بالحق ان الله تعالى قد علم
وعلى الله تعالى قد علمه من ربح بالحق ان الله تعالى قد علم
من ربح بالحق ان الله تعالى قد علمه من ربح بالحق
ان الله تعالى قد علمه من ربح بالحق ان الله تعالى قد علم
ولا تفروا ان الله تعالى قد علمه من ربح بالحق ان الله تعالى قد علم
بما روي من ربح بالحق ان الله تعالى قد علمه من ربح بالحق
سبحه من ربح بالحق ان الله تعالى قد علمه من ربح بالحق
ان الله تعالى قد علمه من ربح بالحق ان الله تعالى قد علم
ان الله تعالى قد علمه من ربح بالحق ان الله تعالى قد علم

وما يبرز من ذلك من الغنى والعبودية فيهم الغنى
 وهذا من الطرفين في جميع القول بالخاليف مع الله
 فرائد ما طرقت على ذلك من الله تعالى ربه والآن
 سألته في القدر وأما الله جلده من السجانه فهو الغنى
 ما كتب ان او عينا في القدر وراز ما ادوع وما افق
 شيئا وعار في طائفة بالقوة بحيث يرب عليه الثواب
 والعقاب فانه ما لم يخرج من القوة الى القدر لم يوجد
 بعد ان كان معلوما في القدر ثم ربه وتبعه الله تعالى
 ولهذا قال سبحانه وليس تعلم من علم الجاهل منكم والعلم
 بربهم وبنو احباركم واما الثواب والعقاب فها هو لازم
 الله الى الواجبة من ثوابها والواجب الى سور الموجودة
 فيها وتبعها ليس يرد ان عينا من خارج فالجاذبة
 هو انهم اظهر ما كتب ان او عينا في القدر وراز ما
 ادوع فيها ولا رغب فيها بالقوة كما قال سبحانه يستخرجهم
 ومنهم واما تفاوت القوي في ذلك وعدم ربه بها
 في المراتب والشدة ووجهها في السعادة والشقاء
 من جهة ما في ربه او تها لما ربه في الطائفة والكنة
 والقرب من الله تعالى الى القدر والبعد عنه وتفاوت الدرجات
 التي يرازها في السعادة والقدرة والقوة والضعف
 بحسب القدر لما سئل عن المواد في ذلك من الباب
 قال انه نعم من غير علم على ما كان في استعداده
 وفي المراتب النورية بعد التفكير في حسن له
 كبره في شدة من شدة ربه القدر ابدى له فانه يكون

وان شئت انما هو قهر الله الله له الحكمة الطائفة
 للظاهر الخلقه فان من الواجب ان يكون من جهة صفات الملك
 وهو ما ملك الملوك من ان لا ينفك من له سماء او صايت
 الملك وبعوث محمد الى ولده الحسن الوصفي من ظهور
 والحسن من ربه وكتب غير من ربه من ربه
 فعلى القدر سبحانه وقد ربه الى الجاهل والحق في يد
 عليه من ربه الله ربه الى القدر من الموجودات
 من ظهور له من خاص من ربه انما ربه الى ربه
 الموجودات كما يكون من ربه الله ربه الى ربه
 العلى من له ان شئت قهر الله الى ربه القدر من ربه
 سألته والرقوم من ربه الله الى ربه الله الى ربه
 محال في القدر والقدر الى ربه الله الى ربه الله
 من ربه الله الى ربه الله الى ربه الله الى ربه الله
 فظهر ان لا وجه له من الظلم والقبح الى الله سبحانه
 لان هذا المبدأ والتميز من ربه الى ربه الى ربه
 واخر من ربه القدر من ربه الى ربه الى ربه الى ربه
 ومن ربه الله الى ربه الله الى ربه الله الى ربه الله
 ان شئت من ربه الله الى ربه الله الى ربه الله الى ربه الله
 بحيث بعض من ربه الله الى ربه الله الى ربه الله الى ربه الله
 فظهر ان لا وجه له من الظلم والقبح الى الله سبحانه
 لان هذا المبدأ والتميز من ربه الى ربه الى ربه
 واخر من ربه القدر من ربه الى ربه الى ربه الى ربه
 ومن ربه الله الى ربه الله الى ربه الله الى ربه الله
 ان شئت من ربه الله الى ربه الله الى ربه الله الى ربه الله
 بحيث بعض من ربه الله الى ربه الله الى ربه الله الى ربه الله

[illegible][illegible]

من كنهه انهم سرور من نعم الله ارفع كبر اركان ما قلب
 حنة جبر را بگو هر چه که از او برآید با شفا بخور از دروازه
 مغیر بنوا را از دروازه بر آید صاحب مدعا با از دم مار طبل
 و از خار رخت (ا) انهم اسم الخار بالخار و المنصات بالعرش
 بنطق العبر و جميع المنصات و ابرو جميع الامراض المنفعة
 و غفر واجد الاموات و سایر الموات و خوارق العا
 دات شفا و از غرضه الغفر و الدجاء و حرکت کور و قن کتب
 العائنه و الكافه و النافعه شرف انهم انهم طه و دلایل
 الجبر و خوارق الزمان و غیره و اسم الله قال جبر النور و ترتب
 اليهم قالوا في حقنا ما شئتم و عن امير المؤمنين ع قال نزلنا
 عن الربوبية ثم قالوا في حقنا ما شئتم قال امير المؤمنين ع
 سر البغ لا يعرف و كلمة الله لا وصف لكن اسرار الله المروية
 في التباين البشري و دورانه و جد خط سوره انهم جبر
 و صورت قد بعدنا نور الخفافين باقوام النور و الولد
 و نورنا سبع صفات الامم الفتور بالعداينة ضمن ثلوث
 الاخر و ثلوث النور و صفات العبد و صفات السيف و العلم في
 العاين و كونه المحرر العبد و صفات صف الانبياء صفات النجسين
 و صفات الامم و صفات الامم فالعلم السرور و صفات صفات
 عده و صفات الوفاء و روح القدس سر كنه خاتن بها غيرة و
 من صفات صفات كونه و صفات صفات ان جبر و القوة الزكية
 حذر و ان حر و او صفات و صفات الظلمة ان و عود و صفات صفات
 الحسوان بعد نظر البصر ان تمام الم و صفات صفات صفات
 في القلب و ذرة من جبر الرحمة و صفات صفات صفات صفات

[illegible]

[illegible]

7

[illegible]

وہاں سے ادریس البیہقی

۲

[illegible]

44

يا مسم الله را استغفارهم خضوب او انهم جميعا والله واحد واما
 بهم واحد وبقية واحدة فامرهم الله سبحانه بالخشية فاحيا
 عوالمناهم من بعد الله ام انزل الله سبحانه وتعالى نصا فانه
 سبحانه بهم على انما هم كما نزل الله سبحانه عليهم ان يقول عليه
 ان يرضوا انزل الله وتعالى انما يقصر الرسول عن تبليغه واولاه
 والله سبحانه يقول يا مفسدين الخاب منكم منكم ومنكم
 لم تشعروا ان الخاب يصدر في بعضه بعضا والله
 وحده خلد في سبحانه ولو كان من غير الله غير الله
 وانه اخذ فاكهة او ان افتران ظاهره اثنى ويا مفسدين
 لا تقصروا عليه ولا تقصروا عنه ولا تكلف الظلمات الاوه
 قال يا مفسدين والله ان المؤمن منكم العام يا مفسدين
 وكم من العام يا مفسدين وان ما حدث الله سبحانه لا يعل
 لا شيئا مما حرم الله عليكم ولكن الله لا ياحذر الله وحده
 ما حرم الله وقال يا مفسدين منكم منكم ولا تقصروا
 واحبب الازمانهم اعداء الله انما تقصروا منهم الا ما حدث
 ان يقصروا واعينهم الله ان يقولوا فاحذروا عباد الله خولا
 والله لا تخذل منهم الزمان واحببهم الله وشبه
 والحديث وما زعموا الله وتسلوا بالله كنهه الله وقين
 جسم من الجبال المذعن منكم اعل لا يعلون ما تقوا ان
 امروا بانهم لا يعلون فصاروا الله من رآهم فصاروا
 اهلوا الله من الله القاسم كان باطن الزمان اوله يا مفسدين
 منكم ظاهرهما ومن الباقية منكم منكم منكم منكم منكم
 الله بالاعلم ومن وان الله بالاعلم فصاروا الله منكم

[illegible][illegible]

ووصف له وفسق وورد ان فيه ثقباً بعد الارواح قال
 بعض اهل المعرفة ان كناية عن القوة البرزخية التي تفتقر اليها
 الارواح بعد الموت قال القرنين في السبع مئتين ولا ينبغي
 اوسع من الخيال كناية عن كبره وعلو ما ليس بشيء فانه
 يتصور ان عدم الخلق والشيء امكن منه او لم يكن في نفسه
 ان يتصور امر الاصوره ولم يسهل ان يتصور المعاني على المراد
 احد غير المراد في صورة عين والشرع في صورة عينه غير ذلك
 مما رزق النور وفيه ما لو لم يكن في النور سبب
 لخلق الظهور جعل الله في الخيال نوراً يدرك به الصور بغير شئ
 فتوزع الاشياء الاثر وانه يدرك تلك الخلفات وهو نور
 عين الخيال لا نور عين البصر قال اذا قبض الله الارواح من هذه
 الاجسام الفلجية حيث كانت او دعاهم من اجرة جديدة في
 مجموع هذا القرن النور في جميع ما يدركه الالف ان بعد الموت
 في البرزخ من الامور انما يدرك بعض الصورة التي هي فيها في
 القرنين وهو اراك جفيرا ومن الصور هناك ما هو معتقد في
 النصف ومنها ما هو مغلقة كاداع الاشياء تعلم واداع الاشياء
 ومنها ما يكون لها نظر الى عالم الدنيا ومنها ما يتغير في هذه الدار
 في صورة الخيال التي هي فيه وهو الذي يصعد في رتبة قال و
 اعلاه الفسق والسفلة الواسع ذلك فخلق الله فانه يتصور
 اني فمنه وودنه من العالم ولا شك ان الى سبع وثمانية
 ما ينزل الى ان يصير الى الاشياء في كل واحدة من هذه
 تظفر النار وتنفخ شهاباً وتفتح في الصور يصنع من هذه الاشياء
 ومنه في الارض الاضواء التي تفتح فيه نوراً واما ما

الافق

يتفردون بها فتقوى الله في موت الاحياء ويجري الارواح في النقرة التي
 يقوم فيها بالحي لا بد وانها والشرق الارض من نور ربها والنفق
 من غير الخيال وان كانت واحدة لا عاقله بجميع ما لو لم يكن
 بالنسبة الى الخيال في ثقبات معده ووجه قلبه والاشياء
 ان الارض والادوات الهادية منها انما يدرك واحدة
 بالقبول اليه واما البعد الا واحد وما علم ولا يعلم الا
 لتصور واحدة قال ان البسب كنه في البرزخ الالفات والاف
 لام البرزخ في الصور الى صلبه له في العلم والشيء في البحر والشر
 وتصور فيه تحفة ذاتية قال في هذه المدة كمال الحقيقة في الرحم
 والمدة في الارض في وقت وحين وكيفية ظهور النشأة الى ان
 يتولد يوم القيمة بالنفق الابريضية وبعض من معتقد يخرج من
 النقطه في كونه في الجنين من الفار الكليين لم يكن قطعاً عن خلق
 لموت انما ان النفس **بعد الف** في صورة في شدة الاحمد
 من الاول في ولقد علم النشأة الاولى في قوله لا تدركون منه بها
 من كنهه في ذلك انما في بعض اهل المعرفة ان الالف في الاما
 تكون في غير وجه خلقه بالاشكال والاعلايات في قوله في
 ولا يكون ذلك الا كرامة عزه من محله وكنه الحرارة في صورة
 من حر كات الاجسام العقلية الشبيهة بالبرهان والاشياء
 تحت في مقامه ثم ان اشكال نفس الالف في كنه
 في النفقة والعلية انما يتم بالحركات الكونية والعينية
 والحركة خارج الى الحرارة واما من صاحب لا شك احد
 بها في الاعراب وكذا ان جميع الحركات في هذا العالم في
 حركات الالف كنه في تلك الاقصر تلك جميع الحركات

[illegible]

3

[illegible]

مجلس اول

في الاخرة صورة من سبها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 الاشارة الى ان سبها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 الرزق الحيوانية وهو رزقهم من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 او شطانية فكل على قدر سبها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 مات وادخلوا جنة خضراء فيها النهر من تحتها تجري المياه من تحتها
 على صورة من سبها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 يوم القيمة على صورة من سبها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 في الصورة من سبها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 كصورة اهل الجنة من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 لشكله من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 لاه والسموات والارض من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 لشبهه من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 على كل من سبها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 قال الله عز وجل يوم القيمة من سبها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 كما كانوا يعملون فيها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 شأنهم من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 ان يحاسبوا فيها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 النفس من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 رسول الله صلى الله عليه وسلم في ذلك اليوم من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 ليخفف على المؤمنين من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 في الدنيا من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 بعينه الله تعالى الى ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة

واحد يومهم النور والجميع الظلمة فكل على قدر سبها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 بعضهم يومها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 بينهم وبينهم من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 تقع اصواتهم من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 او انما هو الرب العالمين من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 من الارض الا موضع قدميه كالسهم من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 رسول الله صلى الله عليه وسلم من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 هو اولى من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 عليه الموضع او فقه على من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 ذلك على ما سبها من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 او انما هو الرب العالمين من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 فيهم من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 فيهم من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 لهم الى الصلوة من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 السجود من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 بالحق الا سرا من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 لا والله جميع له من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 وعلمهم من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 ولم يكن الا من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 مطوية من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 للكتب من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 ولكن بعض من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة
 والقرآن من غير ان يكون له شكل ولا لون ولا رائحة

[illegible]

المجلد

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

که در این کتاب در بیان
 و تفسیر و تشریح
 و تفسیر و تشریح

که در این کتاب در بیان
 و تفسیر و تشریح
 و تفسیر و تشریح

که در این کتاب در بیان
 و تفسیر و تشریح
 و تفسیر و تشریح

که در این کتاب در بیان
 و تفسیر و تشریح
 و تفسیر و تشریح

که در این کتاب در بیان
 و تفسیر و تشریح
 و تفسیر و تشریح

که در این کتاب در بیان
 و تفسیر و تشریح
 و تفسیر و تشریح

که در این کتاب در بیان
 و تفسیر و تشریح
 و تفسیر و تشریح

که در این کتاب در بیان
 و تفسیر و تشریح
 و تفسیر و تشریح

که در این کتاب در بیان
 و تفسیر و تشریح
 و تفسیر و تشریح

که در این کتاب در بیان
 و تفسیر و تشریح
 و تفسیر و تشریح

که در این کتاب در بیان
 و تفسیر و تشریح
 و تفسیر و تشریح

محمود علی

وہ اس کے ساتھ ساتھ دیکھ کر ہنس کر کہے

[illegible]

المختصر

وقت طلوع شب فراجه بود پس گویند که اگر کواکب فوق الدنیا بینند
 عده خطی باینکه که در آن وقت بر کدام مقصدات شریفین یا غریبه
 بیند از تلقی آن کواکب انقدر رسد از شرق یا مغرب انقدر
 طلوع و غروب در صورت و ابر و درجه آنرا بر مخطوطه از تقاضی
 گذارند و مریقات که گشته بود اوقات بر افعی شرح گذارند و بوقت
 گشته بود از افعی شرح گذارند و بوقت که گشته و از وقت
 دوم تا اول بزرگ بود و بزرگ باشد و اگر بزرگ باشد و از روز
 و اگر بزرگ باشد افعی شرح بر افعی شرح گذارند و وقت که گشته اول دین
 بر اول بزرگ و ابر باشد و از روز و اگر شریف کواکب و ابر مخطوط
 از تقاضی گذارند و مریقات که گشته بود از آن جزو آفتاب را
 بر افعی مغرب نموده و مریقات که گشته از وقت دوم بر اول
 تا وقت اول بزرگ و اگر بزرگ باشد و از وقت و اگر بزرگ
 افعی مغرب بر افعی شرح گذارند و مریقات که گشته و از وقت
 اول تا دین تا بر اول بزرگ و اگر بزرگ باشد و ابر باشد از شب
 در صورت ساعات مسیری صافی تا به از روز و شب
 در صورت ساعات مسیری روز و شب و ابر را معلوم سازند
 و بر بزرگ و غمت نمایند و اگر بزرگ باشد ساعات مسیری و در روز
 باشد هر یکی را چهار کبره و در شب ساعات بر دو و یا ساعات
 و در افعی تا به از روز و شب و اگر بزرگ باشد بر افعی شرح نموده

و مریقات که گشته و از وقت اول تا دین تا به از روز و شب
 و ابر را معلوم سازند و بر بزرگ و غمت نمایند و اگر بزرگ باشد ساعات مسیری و در روز
 باشد هر یکی را چهار کبره و در شب ساعات بر دو و یا ساعات
 و در افعی تا به از روز و شب و اگر بزرگ باشد بر افعی شرح نموده
 از تقاضی گذارند و مریقات که گشته و از وقت دوم بر اول
 تا وقت اول بزرگ و اگر بزرگ باشد و از وقت و اگر بزرگ
 افعی مغرب بر افعی شرح گذارند و مریقات که گشته و از وقت
 اول تا دین تا بر اول بزرگ و اگر بزرگ باشد و ابر باشد از شب
 در صورت ساعات مسیری صافی تا به از روز و شب
 در صورت ساعات مسیری روز و شب و ابر را معلوم سازند
 و بر بزرگ و غمت نمایند و اگر بزرگ باشد ساعات مسیری و در روز
 باشد هر یکی را چهار کبره و در شب ساعات بر دو و یا ساعات
 و در افعی تا به از روز و شب و اگر بزرگ باشد بر افعی شرح نموده
 از تقاضی گذارند و مریقات که گشته و از وقت دوم بر اول
 تا وقت اول بزرگ و اگر بزرگ باشد و از وقت و اگر بزرگ
 افعی مغرب بر افعی شرح گذارند و مریقات که گشته و از وقت
 اول تا دین تا بر اول بزرگ و اگر بزرگ باشد و ابر باشد از شب
 در صورت ساعات مسیری صافی تا به از روز و شب
 در صورت ساعات مسیری روز و شب و ابر را معلوم سازند
 و بر بزرگ و غمت نمایند و اگر بزرگ باشد ساعات مسیری و در روز
 باشد هر یکی را چهار کبره و در شب ساعات بر دو و یا ساعات
 و در افعی تا به از روز و شب و اگر بزرگ باشد بر افعی شرح نموده

از قبیل اجزاء قه بلی بود در شصت و هفت گشته و بر اجزاء مساوات روز
 قوت گشته و در این سیر و آن آید از اجزاء مساوات تمام اجزاء نمایند
 مساوات و در این گشته بود از روز و اگر شب بود شصت و هفت را
 بر مقدار از شصت و هفت گشته که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت جزو
 اجزاء برسم که هم است اجزاء و باشد مقدار مساوات از
 شب که شصت و هفت بود و اگر باشد بود مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 قه بلی نمایند و بجای اجزای مساوات شب را دارند
 مساوات از شصت و هفت در هر اجزاء را بر مقدار شصت و هفت
 مساوات که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت جزو
 است قه بلی از شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 بر اجزای از اجزاء و مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 مساوات نمایند با این طریق که مقدار را بر مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 جزو که بر آن مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 باشد و با این طریق جزو که قه بلی از شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 مساوات گشته و مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 اجزاء و مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 از جزو که قه بلی از شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 در مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت

گشته

گشته و در این وقت بر مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 در هر اجزاء را بر مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 اجزاء را بر مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 مساوات که از روز و مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 بر اجزای از اجزاء و مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 مساوات نمایند با این طریق که مقدار را بر مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 جزو که بر آن مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 باشد و با این طریق جزو که قه بلی از شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 مساوات گشته و مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 اجزاء و مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 از جزو که قه بلی از شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت
 در مقدار شصت و هفت که از روز و مقدار شصت و هفت که در آن وقت

گشته

اول جهت بران است ثابت ارتفاع را از نزد نقطه قائمه باشد
 فرضی بود و اگر ثابت ارتفاع را که از کوکب نسبت بر یکدیگر است
 معلوم سازند و بعد از آن معلوم کنند که در هر دو مدار معلوم
 کنند بعد از آن را بر ثابت ارتفاع از آنجا که در آن مدار معلوم
 از آن نقطه قائم باشد آنچه که از آن نقطه معلوم کنند باقی عرض باشد
 بود
 در صورتی که فرضی بود و در طریق طریق اول بنایست
 که چون از کوکب به خط عمود را بر مدار در نقطه النهار و در ارتفاع
 باشد یکی از آن دو که در یک خط باشد یکی از آن دو که در ارتفاع معلوم
 از آن کوکب معلوم سازند و از آن نقطه معلوم کنند که در آن مدار
 نقطه سازند و یک خط را بر ارتفاع از آن نقطه سازند و در
 ارتفاع اولی که معلوم فرضی بود حاصل کرد و در واقع را با آنکه در
 قائم بود و مجموع را بر دو نقطه سازند فرضی بود حاصل کرد و در واقع
 چنانست که در خطی که از کوکب خارج نقطه البروج مدبری
 و منطبق بر خط عمود گذارد و نقطه داشت که در آن
 از آن حالت از آن کوکب ثابت است این ارتفاع از آن معلوم فرضی
 اگر ثابت ارتفاع از آن معلوم فرضی بود اگر ثابت ارتفاع از آن معلوم
 مقفوله باشد فرضی بود و در خطی که فرضی بود و در ارتفاع از آن
 از آنجا که در آن مقفوله است تفاوت است بین آن دو نقطه از آن فرضی
 معینه نقطه معلوم کنند و اگر در آن تفاوت مدکور را بر فرضی
 افزایند آنچه که فرضی بود و در خطی که فرضی بود و در ارتفاع از آن
 طریقی این جهت ثابت که فرضی بود و در یک معلوم الطول باشد

استخوان نمید و ساعات ابتدا از آن با ابتدا استخوان از آنجا
 آنچه با تمام آنجا از نصف النهار مقدم یا مؤخر از آن به استخوان
 کنند و در هر دو مطلوب الطول معلوم کنند که چون یکی از دو
 از بعد فعلی از آن یکی از تفاوت را از ارتفاع کثیره و ساعات
 بعد از از نصف النهار مقدم یا مؤخر معلوم کنند پس اگر ساعات
 بعد از ساعات در آن بعد ساعات است ساعات بعد از آن باشد در
 بعد معلوم الطول هر دو یکی باشد و اگر مختلف بود در فعلی یکی
 بود و دیگر کثیره و هر ساعات است و در هر دو هر چه در هر چه
 را یکدیگر که در هر دو ساعات است و این الطول است پس اگر ساعات بعد
 از از نصف النهار مقدم یا مؤخر ساعات بعد از هر دو مطلوب الطول
 را باشد با ساعات بعد از از نصف النهار مؤخر باشد و فصل
 ساعات بعد از هر دو مطلوب الطول را باشد از تفاوت را بر طول
 بعد معلوم از آنجا و الله از آن نقطه قائم یا طول بعد حاصل
 در صورتی که در هر دو ساعات از آن ملک بود و خط استخوان
 طریقی جهت چنانست که هر دو در هر دو ساعات از آن ملک بود و خط استخوان
 و بعد از آن یک خط که هر کدام جزو اختلاف جزو است از آنجا
 مجزوه که در هر دو ساعات از آن ملک است بر تفاوت یعنی در هر دو
 را است بر آن از آنجا که در هر دو ساعات از آن ملک است و در خط استخوان
 از آن اول جهت از آن ملک جزو از آن ملک بعد از آن که در هر دو
 بر این طریقی که در هر دو ساعات از آن ملک است بر تفاوت یعنی در هر دو

معلوم کرد و در صورت مطالع و منار ب قوسی از
 فلک البروج بقطب استوار نماید که ابتدا آن قوس را با خط و
 توانی بروج بر خط مرق و در صورت اول و بر افق مرق و در
 دوم گذارند و در صورتی که است به بعد از آن افق را قوس را
 نیز بر خط مرق و بر افق مرق گذارند و در صورتی که مطالع ان
 نشان اول بر افق نشان خط مرق و خط مرق مطالع ان نشان
 باشد پس اگر بر خط مرق گذارند باشد مطالع بجهت مطالع ان نشان
 و اگر بر افق مرق گذارند باشد مطالع بجهت مطالع ان نشان
 معاد یک قوس خط مغرب را بجای خط شرق و افق مغرب را بجای
 شرق افق را نمایند و در صورت البروج از خط مطالع بر
 افق مرق گذارند آنچه از منطقه البروج بر افق مرق باشد درجه
 سابع بود و آنچه بر خط مرق باشد افق فوق الارض درجه سابع و
 وقت الارض درجه رابع پس درجه سابع را بر خط اوسعت
 مرق گذارند آنچه بر خط مرق باشد افق فوق الارض درجه سابع بود
 وقت الارض درجه سابع پس بر خط مرق است گذارند آنچه
 بر خط مرق باشد افق فوق الارض درجه سابع بود و گذارند
 الارض درجه دوم بود و در صورت فصل سابع
 افق انشاب در کدام ربع از اربع منطقه البروج است
 اول که در ارتفاع افق در صورت بروز معلوم نماید
 بعرض که در اول باب چهارم مذکور شد اگر در ارتفاع

در زمان به نام معلوم نماید که سابعی اول مبدی و آخر منتهی
 این ضایع از ارتفاع بگیرند و مد خط نمایند اگر از تمام عرض
 بعد بیشتر باشد انشاب در ربع رابع بود و اگر کمتر بود در ربع
 سابع است و اگر در ارتفاع انشاب در ربع رابع بود و در
 شاقص است معلوم کند که انشاب در ان نصف منطقه البروج
 که سابعی اول در مطالع و آخر قوس است پس اگر در ارتفاع از
 تمام عرض بعد بیشتر بود انشاب در ربع سابع است و اگر کمتر بود
 در ربع رابع و غیره و این احکام مخصوص ان ضایع است که در باب شصتی
 است و در صورت تقویم انشاب طریقی این حد ضایع
 که در باب انشاب در صورت ان اربع منطقه البروج معلوم شد
 تفاوت میباشد نام عرض و ضایع ارتفاع بگیرند و ان اربع را
 بکند پس اگر انشاب در ربع رابع است یا غیره و مبدی و منتهی
 باشد پس بر خط مرق گذارند ان اربع از منطقه ان باشد
 و ابتدا از مداری که در جهت مدار در ربع رابع ان
 و انشاب در دو ربع و یک ربع و سابع بود پس بر خط مرق گذارند
 ان اربع از ربع و در جهت مدار ان اربع را بجای که بر مد
 گذارند پس ان اربع را از منطقه البروج که انشاب در ان بود
 بر خط مرق گذارند و مد خط نمایند که بر ان حد است که در
 از منطقه مطالع ان اربع انشاب بود و در ان
 در صورت تقویم قوس یک از منجمه که خواهم که معلوم عرض

طریقی اینست

انساب در تقسیم سمت بر آن سمت گذارند و بعد از آن که در هر
 انساب بر یکدیگر منطبق است از آن نقطه ارتفاع معلوم گردد و بعد
 از آنکه در آن ارتفاع منطبق گردد و بعد از آنکه در آن ارتفاع
 در هر سمت سمت شرق انساب و در هر سمت
 این عمل منتهی است که چون اسطلاب سمت بر درجه انساب با
 شطرنج کوکب بر آن ارتفاع گذارند و بعد از آنکه در آن ارتفاع
 و بعد از آنکه در آن ارتفاع بر سمت منتهی انساب است از آن
 سمت شرق بر درجه انساب کوکب در آن
 در همان محل بود و سمت شرق تمام بود و از آن منطبق و اگر مطلوب
 سمت جنوب بود افقی جنوب را یکی افقی شرق و عمل تمام
 نمایند و در استراخ خط نصف النهار و خط شرق
 شرق و جنوب با اسطلاب سمت با یکدیگر نقطه از زمین کوکب
 سطح سازند و شوقی در آن بنا دارند و بر آنستاد و عمل بر آن
 فعلی از آن غایت پس همان لحظه ارتفاع انساب بکشد اگر
 غایت ارتفاع باشد آن خط خط نصف النهار بود و اگر
 سمت آن ارتفاع را در جهت آن سمت را معلوم نمایند
 و منصف الخط را مرکز ساخته دایره رسم کنند و بسبب جهت
 هم سازند از نقطه تقاطع آن خط دایره دایره سمت که در جهت
 جنوب بود اگر سمت جنوب بود و آن سمت دیگر اگر در جهت
 باشد بعد از آنکه سمت بکشد در جهت جنوب اگر سمت شرق

بسته و در جهت شرق اگر سمت غربی باشد این کار سه خطی بر یکدیگر
 کشند آن خط نصف النهار بسته و خطی که بر آن خود بود و مرکز آن
 خط شرق و جنوب بسته و اگر انساب معلوم است بر خط نصف النهار
 شرق و جنوب بود و خود بر آن که مرکز آن در خط نصف النهار بسته
 در استراخ خط نصف النهار و خط شرق و جنوب با اسطلاب
 سمت بسته باشد طریق این عمل منتهی است که در زمین سطحی در آن
 نقطه که در خط نصف النهار در باب سابق مذکور شد پس در ارتفاع
 از انساب بکشد که یکی شرقی و دیگری غربی در آنستاد و عمل بر آن
 جهت خط از آن غایت پس اگر آن دو خط بر سمت یکدیگر
 بود بر آن افراش از هر خط نصف النهار و دیگر بر سمت
 یکدیگر باشد و از آن نقطه آن دو خط در جهت تقصیف و عمل
 بعد از آنکه در آن ارتفاع اولی که انساب معلوم است خط
 تقصیف بر او با خط نصف النهار و دیگر بر آن که مرکز آن
 خط شرق و جنوب در استراخ خط نصف النهار و خط شرق
 جنوب طریق دایره هند که از جانب که در زمین سطحی دایره بسته
 است یعنی بر مرکز آن نقطه باشد که بر آن سطح خود بسته و این خط
 فاصله بود که بر زمین از خط دایره هند و خط بر آن بسته و از آن
 ارتفاع بکشد و منصف الخط را بر خط دایره هند و از آن غایت پس از آن
 خط منصف را از ارتفاع بکشد و بهر طرفی که در آن غایت و از
 منصف فاصله که بر آن دایره است خطی که از دایره کشند آن خط
 خط نصف النهار و از آن دایره و خط شرق بر توابع مقابل آن جهت خط
 شرق و جنوب بود و در جهت تقصیف قبل از بسته

بهین شیخ برنج فرو که دارند باید هر یک بر بسی شیخ فرو افتند باز براده جزو کنند
 باید که بر یک بر وجهی فرو افتند و برین قیاس و باید هر یون از میان شیخ مطلق
 معلوم نمایند و هم در انوقت از ارتفاع گیرند و یک شطی بران ارتفاع کنند
 شطی دیگر برین طریقی افتند و چون یک شطی بران ارتفاع چنان شیخ کنند
 شطی دیگر بر بقایا افتند و در میان مقادیر باید که چون یک شطی
 مقادیر بر طرف خط صدقه تا خط شرق و غرب افتند شطی دیگر بر طرف
 همان خط افتند و مقادیر و الا مقادیر با آن دو خط راست نباشد و باید که
 چون ارتفاع کوکبی گیرند و همان خط مقادیر را بگردانند و از همان کوکب
 ارتفاع دیگر بگردانند به آنکه یک شیخ واقع شود مساند ارتفاع اول و ثانی آن کوکب
 تفاوت عمود بر شطی و الا شطی بین باقی بماند و اگر بگردانند
 ارتفاع بر دو درج متعین باشند باید که چون یک شیخ ارتفاع گیرند
 همان خط بر یک دیگر ارتفاع گیرند تفاوت عمود شود
 صفای و خطوط ان صفای را یک یک با دیگر قرار دهند و شطی اول خط صدقه را
 استیاق نمایند و شطی دیگر را با یک دیگر معلوم سازند و باید که در
 درجیات مقرر است که بر خط صدقه سابقین مدار را می الی در حال قطع
 ان با خط صدقه بر مقرر افتد که در تمام عرض مقرر باشد و در غیر ان مقرر
 میان سمت ارضی و قطب مقرر بود نیز بقدر تمام تمام عرض مقرر
 مدار را می الی و سمت ارضی افتد بقدر عرض مقرر باشد و باید که
 نقطه انی و خط شرق و غرب و مدار را می الی از هر طرف بر یک نقطه
 باشد و باید که اگر یک بار بر خط مدار را می الی و خط صدقه
 ندارند و باید که بر خط مقرر از مقرر است ارتفاع نقطه خط

شرق و غرب

شرق و غرب تا مدار از مدارات ثلثه در جانب شرق کنند باید که اگر بر شرق
 بعد از این و باید که بر وجهی شیخ بگردانند بر نیز ان نقطه افتد و در جهت
 غرب در انی که مقرر است باید که چون درجیات بر وجهی انی
 مقرر کنند انی نیز بر انی مقرر باشد و اگر بر خط شرق و غرب با خط
 صدقه کنند انی نیز بر همان خط واقع شود و باید که چون اول مدار انی
 شرق کنند انی اقتضای در بر خط صدقه افتد و اگر بر خط صدقه کنند انی
 بر خط شرق باشد و باید که مقدار بروج جدی و قوس مقدار در قوس
 دوم بین بر دو بروج بعد از ان از خط القطب سراسر باشد باید که چون
 از کوکبی دیگر ارتفاع گیرند پس شطی یک کوکب بر مقرر ارتفاع ان ثلثه
 شطی دیگر بر مقرر ارتفاع مقرر است باید که بر سر خط ان و بعدی و عمل شود
 با تفاوت بر مدارات افتد بگرداند و باید که بعد مابین هر دو خط از خط مسا
 مساوات متوجه بر هر مدار سراسر باشد و دو خط دیگر باشد برین مدار
 و باید که در اسطلاب سمت سراسر یکی شرق و دیگر غرب باشد و یکی با
 در نصف و یکی کوکب مقرر بر مقرر است بر سراسر مقرر است اگر یکی
 فاصله خود ان کوکب باشد بعضی مطالعات این باب تواند شد و
 و صفای است پس بدان اندر شده است اگر چه مطالعات باید که بعد از انی مذکور
 فاصله در دشت مقرر است انی کوکب کافیه در انظر بر کلام درین باب معنی است
 بواسطه این مطالعه الناس و بطریق شفاف اولی و حسن است درین باب
 کلام سلطان العیضی فی الفقه و الدین قدس الله روحه را در اخر رساله

است باب و کفر و محرمه بلفظ معقول میانیم چه در وصف و بیان انکوارک
 و انکار از ان کلام در نظام کلام منظر رسیده و ظاهر طایب ثراه از کربانیه
 منورترین نزد مردم نریا باشد چه عوام انرا بر دین خوانند و چون نگاه کنند
 در انوقت که نرا طالع کند که کوی روشن رخ رنگ از جانب شمال طالع
 کند چنانکه میان هر دو مقدار و دینزه باله بود و انرا صیقل خوانند و چون برین
 مقدار یک نریا بالا طالع کند که کوی روشن رخ در پس او جنوب مایه
 چه چنان که کوی دیگر از ان نریا که بر صورت کتبت حرف رال است و این
 کولب روشن تر بر یک طرف رال باشد و انرا عین الثور خوانند و بعد
 از دیران صورت جوزا بر اید چه عوام انرا تر از خوانند و بخان فنا گویند
 بر صورت مرد بر شیر و کمر و در دست او چه بر بالاست کولب کمر است
 و دستا را روشن است اما انکه بر دست راست باشد روشنتر و دینزه
 یا جوزا یعنی گویند از دار فلاح کینه و از دو باس او در زیر کمر نشین
 باس پرب روشنتر و بزرگتر بود و از دار فلاح کینه و از ارجل جوزا سی
 خوانند و در میان دو دست او از طرف بالاست کولب کمر در هم پیوسته
 مانند سه نقطه بر حرف زنند انرا از اسمی التار گویند و انی گویند
 و بعد از ان منزل قمر است ان بود در عقب نریا و دستها بزرگ
 و روشن تر اند بر دو محور هم میان این دو دینزه بالا باشد یکی جنوب
 مایه یکی شمال و جنوب روشنتر و بزرگتر بود و شمالی سر مشرق و در
 بود و با هر یکی کوی خور و بر مایه و بر بعد دست که از ان دستا

بزرگترین اند بزرگتر را چه جنوب است شمالی در خور تر را چه شمالی است
 شمالی ششم که بینه و بانه را جنوبی گویند و ان ستاره با هر یک
 بر آید مرز خوانند و این کولب است ان در آخر شب ظاهر شوند و در
 زمستان در اول شب ظاهر شوند و در مقابله است انرا از جانب شمال
 ستاره بر آید و در روشن تر و یک یک بیکه بگردان در ستاره را از راع
 گویند و هر یکی از اس النوام المواخر و عقب ان بعد از دوسه نریا
 چهار کولب خراشید بر خط مقوس بین صورت و از این چهار کولب
 کولب انکه بر جنوب همه است و بزرگتر بود انرا قلب اللس خوانند و در
 جنوب ان یک ستاره و تنها باشد که در حوالی ان هیچ کولب نبود و انرا
 فرد خوانند و در عقب لیس ستاره است روشن و از اطله لیس
 گویند ستاره دیگر در جنوب او مایه یکی بن مرق نزدیک بار
 در روشن ای ستاره را از ان خوانند و مقدار یک نریا بالا کولب
 روشن و در بزرگی و خور در میان بر عقب است ان بر آید
 انرا صفت خوانند و در عقب حرفه بعد از دینزه باله ستاره
 روشن بر آید و بر جانب شمال ان بعد از نریا ستاره است
 بزرگ در روشن و یک ستاره تا یک ربعه دو کمر مقبل
 بان بر مایه ان دستاره روشن را اسمی کان خوانند
 یکی هر شهابت که از ان خوانند و دیگر روشن تر و

و شایسته است که راجع گویند و در این چهار و اول شب که راجع بر میان آ
 ایستاد و شب که در آن در جنوب و مغرب و در شمال و مشرق او
 بقدر و در آن جهت ستاره در یک شکل و در آن مقام هر دوام از آن که
 شکسته و کافیه از دین آن گویند و همان از آن که در یکی از آن که کواکب
 روشن تر است از اینها و نیز از آن که گویند و چون فکته عیان است
 در جانب جنوب است و اگر در مغرب نزدیک است نصف النهار و از آن
 کواکب روشن تر ستاره بود در سرخ یا در سبزه و دیگر از دین
 آن باشد بر خط معنوی آن ستاره روشن را قطب القنبر خوانند و ستاره
 آن است روشن تر میان ایستاد و در دستاره و نور در آن
 آن باشد بر خط معنوی نور و دست در آن فلاح باشد و عوام از آن که
 باید خوانند و در آخر ایستاد و اول شب بر کت الراجی بود از
 زرافه گویند و در مقابل آن از سر مشرق و جنوب نزدیک کت
 جره ستاره روشن بود در میان دستاره و دیگر بر خط فلاح
 باشد و عوام از آن که میگویند که در آن ستاره روشن تر است
 و چون در آن که ستاره کوهی یا کوهی از آن که در جنوب
 بر خط معنوی بود از آن که میگویند که در آن ستاره روشن تر است
 هم بر خط معنوی بود و خفایا فلاح و آن ستاره بر میان جره باشد از
 ردف و زنب الدجاجة خوانند و بعد از آن جره و کوه کوهی
 نزدیک تر است بر صورت شتر و عوام از آن که میگویند که در آن
 یکی در آن که بیشتر مراد از آن که قطب است نام آنست که گویند
 معنیات چنان که کوه و صفا کوه در آن از آن ارتفاع توان گشت

و ان نوبت یعنی انوار حیون و انوار الحی و انوار البری و انوار
 شریفین و انوار النجوم المقدم و انوار النجوم الموقر و انوار
 فرد صمد و انوار راجع ملک اول و انوار ملک قلب العرش و انوار
 شرافت و انوار بر روی الجوزا و انوار کف الخفیه و انوار
 انوارها این کواکب را نقش کنند و هر که از اینها باشد
 و در شباهت یافته و در آن باب کفایت است و در شباهت
 کواکب مثبت بر خط معنوی و دیگر آن که در آن نوبت
 که چون یک کوهی از آن که کواکب مثل معنی النور شده است
 باشد ارتفاع آن بجز و سطح آن را بر نقطه ارتفاع آن
 که از آن تا هر کوهی از آن کواکب در آن وقت فوق
 افق است معلوم شود بعد از آن معادله نمایند و کوهی
 از آن کواکب را چون شتر است یا نه هر یک که در نقطه
 افتاده و سمت و جهت را به ایند پس مقادیر را بر خط ارتفاع
 آن از اجزاء ارتفاع که از آن که جهت آن نموده شده از دو
 ثقبه معادله نمایند هر خطی که از آن نام بر کدام کوه
 کوه واقع باشد آن کوهی که از آن کوه شتر است یا نه
 و هم چنین نمیکند از کواکب معنوی که بر خط معنوی
 نمایند که بر کدام نقطه افتاده و هر یک که در آن کواکب

که بر خط معنوی

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
اهدایی
 محمد علی کریم زاده
 ۱۳۷۷

در بر مکتوبات مثبت است شناخته شود دستور نامه
 اگر از متن حق مکتوبات زمانه بسیار گذشته باشد
 شناسایی و کتاب بن طریق خانه از مکتوبات مثبت
 و اگر زمانه سفتی آن قریب باشد
 شناختن بن طریق در کمال سهولت و آسانی
 و این رساله بر نقطه سهولت و آسانی است (بنام)
 اقبال یافت و

نفت الکتاب بعون الله ملک الوهاب بحسن توفیق
 فی يوم الدعا و ثوابه و من الله ربیع الودود
 مطابق سال یونیت باشد در سنه الف و
 و شصت و نه ماه از سنه الف و شصت و نه
 جنب بعد از تاب آفتاب لا یبذل و در این
 و فیروز صید این علوم بر آید که جوته کتاب
 از مکتوبات است به بیم الله از مقام خود
 این مکتوبات بر ابرام و الله و قضا و هر که نیکه بعد از نیکه
 مقام مکتوبات این کتاب بر آید و در این از او که در دست ما دارد
 و در این مکتوبات
 بر که خواند و مکتوبات را بر آید و مکتوبات را بر آید

الوهاب
 در حقیقت
 و در حقیقت
 و در حقیقت

ک

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
اهدایی
 محمد علی کریم زاده
 ۱۳۷۷

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
 ۱۳۷۷
 و در حقیقت
 و در حقیقت
 و در حقیقت